

Barnes Blad

Fader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

WITTEBERG - BORNH. - ST. LOUIS

No. 4. }

April 1877.

{ B. Aarg.

Salme.

Mel. Syng med os baade Mark og Skov.

Lille Guds Barn! hvad skader dig?
Tænk paa din Fader i Himmerig!
Han er saa rig, han er saa god,
Ingen kan staa hans Magt imod.
D Gud sse Lov!

Føden og Klæder, Hus og Hjem,
Skulde Guds Børn gaa vild om dem?
Mennesket lever af Guds Ord,
Hjemme har Børn, hvor Fader bor.
D Gud sse Lov!

Fuglen i Skov, paa Mark og Fjeld,
Synger i Gry og saa i Kveld,
Sover saa sødt paa Kampesten,
Som under Tag paa Kvist og Gren.
D Gud sse Lov!

Ikke den pløier eller saar,
Lægger ei op fra Mar til Mar,
Dog hvor Bønder af Hunger dø,
Finder den lille Fugl et Frø.
D Gud sse Lov!

Indig er Blomsten klædt og holdt
Deiligst at se paa Fjeldet goldt,
Ikke den spinder, ei den syr,
Dronning er dog dens Dragt for dyr!
D Gud sse Lov!

Blomst kommer op, og Blomst gaar ud,
Hvad er vel den for Himlens Gud
Noget at regne mod de Smaa,
Som for hans Afsyn evig staa!
D Gud sse Lov!

Lille Guds Barn i Verden her!
Hold dig da til din Fader nær!
Spørg om hans Magt og Kjærlighed!
Stol kun paa ham og hvil i Fred!
D Gud sse Lov!

Føden og Klæder nok du faar
Af ham imorgen som igaar,
Dg naar hans Sol for dig gaar ned,
Arver du al hans Herlighed.
D Gud sse Lov!

Jesus vor Stedfortræder.

"Dg jeg vil sætte Fiendskab mellem dig og mellem Kvinden og mellem din Sæd og mellem hendes Sæd; den samme skal sonderknuse dit Hoved, men du, du skal sonderknuse hans Hæl." 1 Mos. 3, 15.

I disse Ord, som Gud strax efter Syndefaldet talte til Slangen, have vi den første Spaadom om Jesus. Han kaldes her Kvindens Sæd; det er det samme som Kvindens Afkom. Det siges altsaa her, at han skal fødes af en Kvinde. Dg der siges endvidere, at han skal knuse Slangens Hoved, det er, han skal overvinde Slangen eller Djævelen og illintetgjøre hans Magt over Menneskene. Men, kjære Børn, i disse Ord siger Gud os ogsaa, at Jesu Seier over Djævelen ikke skal vindes af ham uden Lidelse. Thi Gud siger til Slangen: "men du, du skal sonderknuse hans Hæl." I vide alle, at Hælen ikke er nogen meget øm Del paa vort Legeme. Dg dog ville I vist indrømme, at dersom en Person maa gaa omkring og arbejde med et Saar paa Hælen, saa vil det forarsage ham megen Smerte og Lidelse. Dg naar det nu siges her, at Jesus skal gjøre sin Gjerning for os med en saaret Hæl, saa siges der os med det samme, at hans Gjerning skal gjøres under megen Lidelse. Nogen bedre Forklaring herover ved jeg ikke at give Eder end den, som Profeten Esaias giver os i det 53de Kap. Der se vi, hvad det vil sige, at Satan skulde sonderknuse hans Hæl. Han kaldes der "en Mand fuld af Piner," der siges ogsaa, at "han er saaret for vore Overtrædelser og kruset for vore Misgjerninger." Nu vide I vel ogsaa, kjære Børn, at det var Satan, som paaførte Jesus alle de Lidelser, han maatte udstaa. Satan var det nemlig, som tilskyndede Jøderne til at gjøre Jesus saa meget Ondt. Derfor siger Gud ogsaa til ham:

"men du, du skal sonderknuse hans Hæl." Den Magt skulde Satan have over ham, fordi Jesus frivillig gav ham den Magt, idet han vilde være vor Stedfortræder. Jeg er ganske vis paa, at Satan ikke vidste, hvilken Betsignelse for os der vilde komme ud af Jesu Lidelser. Ellers havde han vel aldrig paaført ham disse. Men vi vide nu, hvorfor Jesus led saa meget. Han led for os. Han tog paa sig Straffen for vore Synder. Han var vor Stedfortræder. Dg en Stedfortræder vide I, det er En, som lider i en Andens Sted. For bedre at forklare Eder dette vil jeg fortælle Eder en liden Historie.

"For nogle Aar siden," saa fortæller den Mand, jeg har Historien fra, "medens jeg holdt Skole for nogle smaa Gutter, hændte det, at en af Gutterne viste sig ulydig mod mig. Straffen, jeg idømte ham herfor, var, at han skulde staa i Skammekrogen et Kvarters Tid og derpaa modtage nogle Slag paa Ryggen af en Pidsk. Jeg kaldte ham frem og befalede ham at gaa hen i Krogen. I det samme han gik, kom en liden Gut, yngre end ham, hen til mig og bad om, at han maatte faa Lov til at træde i Stedet for den Skyldige. Jeg undredes herover og talte til ham om den Skam og Straf, han vilde faa at bære. Men endnu bad han om at maatte gaa. Jeg samtykkede og han tog sin Kammerats Plads i Krogen. Jeg var meget overrasket og bevæget, men tænkte strax, at jeg kunde lære Børnene meget af denne Begivenhed.

Den lille Gut stod ud sit Kvarter og udholdt derpaa Pidskeslagene som en Helt. Da det Alt var over, spurgte jeg, om den anden Gut havde bedet ham om at tage hans Plads.

"Nei, min Herre," svarede han.

"Tror du da ikke, at han fortjente at straffes?"

"Jo," sagde han, "han fortjente det vel."

"Hvorfor vilde du da lide Straffen i hans Sted?"

"Jo, det var, fordi jeg elskede ham."

Dette fyldte mine Mine med Taarer. Hele Skolen havde lyttet med stor Opmærksomhed til denne Samtale. Jeg kaldte da Georg — saa hede den Gut, der havde været ulydig — og befalede ham at gaa hen i Krogen og udstaa sin Straf selv. Diebliffelig raabte da en stor Del af Gutterne med én Gang:

"Nei, nei, det vilde ikke være ret, det vilde ikke være ret!"

"Hvorfor vilde det ikke være ret?" spurgte jeg. "Har ikke Georg været ulydig?"

"Jo, jo," svarede de, "men du har tilladt, at Josef er bleven straffet i hans Sted, og nu bør du ikke ogsaa straffe Georg. Det vilde ikke være ret."

"Sandt, mine kjære Gutter," vedblev jeg. "Men fortæl mig nu, om ikke det, som nu er hændt, bringer Eder til at erindre Noget?"

"Jo," sagde Nogle af dem, "det er indrer os om, hvorledes den Herre Jesus bar Straffen for vore Synder."

"Hvilket Navn vilde I nu give Josef for, hvad han har gjort?"

"Vi ville kalde ham Georgs Stedfortræder."

"Dg hvad er en Stedfortræder?"

"Det er En, som træder i en Andens Sted."

"Dg i hvis Sted var det Jesus traadte?"

"Det var i vort Sted som Syndere," var Svaret.

Saaledes, kjære Børn, naar vi læse om, hvorledes Jesu Hæl blev sønderknust af Satan, da vide vi, at det vederfores ham, fordi han var vor Stedfortræder. Han bar Lidelserne i vort Sted, forat vi skulle slippe for at bære dem. Saa høit elskede han Eder og os alle. Maatte I nu alle ret skjønne paa denne hans store Kjærlighed og saa ham ret kjær, som har

elsket Eder saa høit. Det er derfor, han har lidt saa meget for Eder.

En farlig Luv.

"Hvor er min Lue? Det er ikke muligt at finde den. Ak, at jeg nu skal komme forsent i Skolen idag igjen!"

"Jeg har mistet mine Handsker. Kan nogen sige mig, hvor de ere? Hvor be- drøveligt, at jeg aldrig kan finde mine Ting."

"Ak, kjære laan mig din Griffel! Jeg rækker ellers ikke at saa regnet mit Stykke til Timen er forbi og kommer da til at sidde igjen og det er saa kedeligt."

"Jeg kan ikke sy idag — jeg har mistet mit Fingervål. Hvad skal jeg gøre?"

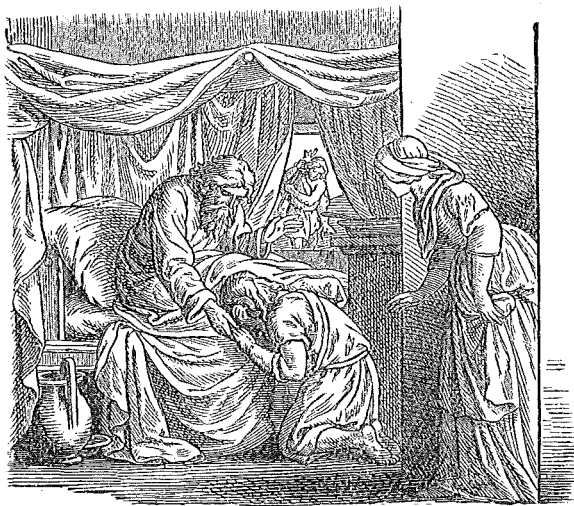
Ved du, mit kjære Barn, hvem det er, som fremkalder alle disse Udraab og Spørgsmaal? Jeg vil sige dig det: Det er *H. r. l. o r d e n*. Et forargeligt, frugteligt og kedeligt Væsen, som enhver, der har gjort det ringeste Beskjendskab med ham, kjender som meget plagsoomt. Nogle Ting fører han bort fra deres rette Plads, andre faar han ganske bort, og dersom du lader ham saa vedblive, skal du snart saa se, at han er en meget farlig Luv.

En Luv! Er Norden en Luv? Ja, det kan du være vis paa, og det Værste af Alt er, at han stjæler fra dig det Kostbareste du eier — Noget, du aldrig kan saa tilbage — Noget, som du med en Pung fuld af Guld ikke kan kjøbe igjen. Han stjæler din Tid. Han river den ud af dine Hænder, springer sin Vej med den, og der gives Ingen, som kan saa ham fat, ja, ikke engang Politiet kan saa nogen Raad med ham. Hold derfor selv stadig Udkik og lad ham ikke for nogen Pris komme ind i dit Hus. Jeg kjender mange smaa Pliger, som ikke have kunnet sine Lektier for hans Skyld, og fra en lidende Gut stjal han nylig en sin Penne-kniv. Han er meget behændig til at

træde ind i Skuffe, Skrin og Kuffer, og kommer han ind, bringer han Alt i Ulrede. Han er især færdig til at angribe Børn, og derfor vil jeg saa gjerne formane Eder til at være paa Eders Post. Vær altid ordentlig. Pas vel paa dine Smaasuffer. Læg altid dine Bøger paa deres rette Plads, og slæng aldrig din Hat og

Kaabe fra dig paa et Sted, hvor de ikke skulle være, men hæng dem ordentlig op, saasnart du kommer ind. Hav en særstilt Plads for hver eneste Ting, og læg enhver Ting paa dens bestemte Sted. Bed Herren din Gud og saa om Hjælp til at holde denne farlige Lyst borte fra dit Hjem.

Jakob og Esau. (1 Mos. 27.)

Hvem er den Gamle, som I her paa Billedet se sidde og udbrede sine Hænder?

Hvem er det, som knæler ned ved hans Fødder, og hvad modtager han?

Hvem er den Kvinde, som staar ved Døren og ser til?

Og hvem er det, som I se komme der i det Fjerne, og hvad bær han paa Ryggen?

Naar I, kjære Børn, andægtigt læse det 27de Kapitel i 1ste Mosebog, ville I let kunne svare Fader og Moder paa disse Spørgsmaal og beskrive for dem, hvad I her finde afbildet.

“Giver, saa skal Eder gives.”

En Præst i Nord-Amerika samlede Penge til en Kirkebygning. Han kom

engang ind i en Kjøbmandsbod og gjorde de Tilstedeværende bekendte med sit Grinde. En rig Herre var tilfældigvis i Bodden, men han vilde ikke give det Mindste i saadant Diemed. I det Samme kom en fattig Fisser ind, som nylig havde sat ud sine Garn, og da han blev spurgt om en Gave, tog han op alle de Penge, han havde, og gav Præsten, der forstrebte Fisseren, at han næste Morgen skulde gjøre en rig Fiskefangst. Den rige Herre lo ad denne Ferskning og sagde til Fisseren, at han skulde købe Alt, hvad han fangede næste Morgen og betale ham mere for Pundet, end han ellers pleiede at faa. Da Fisseren Morgenens efter kom til sine Garn, fandt han en saadan Mængde Fisk deri, at han aldrig før havde faaet en saadan Fangst. Den rige Herre maatte nu for Herrens Skyld betale, hvad han havde lovet.

Fader vor, du, som er i Himlene!

Kjære Børn! Bede I Allesammen, I, som læse dette Blad, flittigen og gjerne til den himmelske Fader? I have vel Alle lært Eders "Fader vor", og Eders Forældre holde Eder vel dagligen til at læse det og andre Bønner. Men bede I ogsaa gjerne og ret af Hjertens Grund i barnlig Tro og Tillid til den himmelske Fader?

Vi have Alle arvet en ond Natur, og den gjør os ogsaa saa træge til Bønnen. Af os selv ere vi aandelig døde, og en Død kan ikke bede. Derfor lærer et Menneske, ogsaa et Barn, først da at bede ret til Gud, naar den Helligaand opvækker det af denne Dødssovn og gjør det villigt til at søge Gud. Denne Helligaand gav Gud os i Daaben og giver han gjennem

stt Ord, at vi kunne bevare og ret tilegne os vor Daabsnaade og lære ret at bede.

Et saadant Guds Ord, hvori den Helligaand kommer for at lære os at bede og gjøre os ret villige til Bønnen, er ogsaa det hellige "Fader vor", den Bøn, som Jesus selv har lært os, og som derfor kaldes "Herrens Bøn", den Herrens Jesu Kristi Bøn.

Fordi vor Frelser vel vidste, at han først maa give os Lyst og en villig Aand til Bønnen, førend vi ret kunne begynde dermed, derfor begynder han denne Bøn med Ordet "F a d e r". Ethvert Barn, som ikke i denne onde Tid er bleven altfor fordærvet, véd, hvor hjært Fadernavnet er. En ret Fader elsker jo sine Børn, arbejder for dem, giver dem Føde og Klæder og mange gode Ting og vil saa gjerne glæde dem. Han leger med dem, underviser dem, opdrager dem og har kun det Ønske for sine Børn, at de maatte blive lykkelige paa Jorden og salige i Himlen. At den treenige Gud har et saadant Fadersind, er en saadan hjærlig Fader, det indbyder han os selv hjærligen til at tro ved denne Indgang til Bønnen, som om han vilde sige: Naar du beder, saa sig kun trostigen "F a d e r".

Men dermed er jeg dog ikke hjulpen, at andre Børn kunne have en hjærlig Fader og jeg ingen have. Da vilde Fadernavnet kun fremkalde Smerte og Sorg i mit Hjerte. Men saa lærer min Frelser mig her, at Gud netop har et saadant Fadersind mod os arme Mennesker, er en saadan Fader for os, er "v o r" Fader. Saa skal du ogsaa af Hjertet tro dette og vandre som hans Barn og komme til ham i daglig Bøn, som Barnet kommer til sin kjære Fader. Du skal tro, at han ikke blot er din Faders og Moders, din Lærers og andre Børns Fader, men ogsaa d i n Fader. Men dette Ord "vor" skal ikke blot minde dig herom, men ogsaa bringe dig til at tænke paa de mange Andre, der ligesom

du ere døbte til at være hans Børn og som bede til den samme Fader og staa sammen med dig i Bønnen for hans Throne, at du har en stor Skare af Brødre og Søstre for Gud, som beder med dig og for dig til den samme Fader, og med hvem og for hvem du da ogsaa skal bede af Hjertens Grund.

Dg naar du nu ogsaa lægger til: "d u, s o m e r i H i m l e n e", saa skal du tænke paa, hvor høit denne Fader staar over alle Fædre paa Jorden i Magt og i Kjærlighed, at han er den, "af hvem alt Fadernavn er i Himlene og paa Jorden," at han ser fra sin Himmel ned paa alle Mennesker og skender dem og al deres og din Nød, at han hersker over alle Ting og kan hjælpe af al Nød, at al god Gave og al fuldkommen Gave kommer ned fra denne Lyfenes Fader, og at han saa gjerne vil hjælpe, og har lovet at høre alle dem, som i Jesu Navn kalde paa ham.

Skulde da ikke denne deilige Indgang gjøre Eder Alle, kjære Børn, ret villige til slittigen med Hjertens Lyst og Tillid at bede til den himmelske Fader?

K. H. Caspari siger: "Det første Ord "Fader" er et Troens Ord, Ordet "vor" et Kjærlighedens Ord, det tredje: "du, som er i Himlene," et Haabets Ord. Saaledes følge Tro, Haab og Kjærlighed paa hinanden."

Paa Billedet se I baade Store og Smaa holde sin Aftenbøn til den himmelske Fader. Indskriften paa dette smukke Billede er desværre paa Tydsk; det er Begyndelsen til en smuk tydsk Aftenfang. Paa Norsk lyde Ordene: "Se, Maanen er opgangen, De gyldne Stjerner prange Paa Himlen lys og klar."

Snebønnen.

En liden Pige sprang en Dag ned og morede sig med den myge, nysaldne Sne.

Da hun kom ind igjen, sagde hun til sin Moder: "Mamma, jeg kunde ikke lade være at bede, da jeg var ude." "Hvad bad du da om, kjære Barn?" "Jeg bad Snebønnen, Mamma, som jeg engang lærte i Skolen."

"Snebønnen! hvad mener du med det?"

"Jo, jeg mener den Bøn: "To mig, saa bliver jeg hyldere end Sne." Ps. 51, 9.

Foragt og spot ikke Herrens Ord og vor lutheriske Lære!

Kirkens Historie viser os mange Exempler paa Guds skræffelige Dom over dem, som foragte og fornegte hans Ord og den deraf erkjendte Sandhed, som vi ved Guds Raade i vor lutheriske Kirke bekynde. Bekjendt er det saaledes, hvorledes det gif den biskoppelige Raadsherre i Halle Dr. Krause. Han havde af Mennekesfrygt fornegt den lutheriske Sandhed, som han havde erkjendt. Han fortvivlede, hørte allerede her i levende Live Kristus udtale Fordømmelsesdommen over sig og dræbte tilsidt sig selv i sin Fortvivlelse. Dette skete i Maret 1527.

Nest bekjendt er den italienske Retslærde Francesco Spiera's skræffelige Endeligt. Han havde ogsaa erkjendt den evangelisk-lutheriske Læres Sandhed, men senere to Gange imod sin Samvittigheds Vidnesbyrd fornegt den. Den sidste Gang affvor han den høitideligt i sin Fædrenestad Citadella for at redde sit Liv. Fra dette Dieblif af bar han Helvede i sit Hjerte, indtil han under uhørt Samvittighedsangst og Sjelesval opgav sin Aand i Maret 1548.

Mindre bekjendt blandt Mange er maa ske efterfølgende Begivenhed, som Gerber fortæller efter "Byen Bauzens Annales," og som ogsaa Luther i sine Skrifter omtaler:

Paa Reformationens Tid kom en katholsk Præst ved Navn Urban Nicolai i Bauzen i det sachsise Dyrz-Laustiz til Erkjendelse af den lutheriske Læres Sandhed, og han bekyndte sig ogsaa derefter offentlig til den. Men ikke længe derefter falder han igjen fra, idet han længes tilbage til Egyptens Kjødgryder, og han bliver nu fra en Bekynder en Spotter. Engang, paa Trefoldigheds-Søndag i Maret 1537, træder han paa Prædikestolen, spotter som sædvanligt ad den lutheriske Lære og udtaler endelig de formastelige Ord: "Derfor Luthers Lære var rigtig, skulde Tordenen ramme ham!" Hvad sker? Endnu om Aftenen den samme Dag trækker der op et frygteligt Tordenveir; Lyn paa Lyn gennemkrydse Luften, og som tusinde Røster af den guddommelige Vrede ruller Tordenen. Den Glendige, der tænker paa, hvorledes han har udfordret den guddommelige Retfærdighed, lader nu hurtig alle Kirkeklokker ringe, iler hen til Kirken og kaster sig strende og bævende ned foran Altret og beder. Men se! en Lynstraale farer ned og rammer den Knælende og kaster ham bedøvet til Gulvet. Vønderre i Byen — han var nu i Landsbyen Kuhnewalde — løbe til og bære ham ud som død; dog, en anden Lynstraale farer ned og dræber ham nu paa Stedet, hvorpaa de, som bære hans Lig, ile bort i største Forskræffelse, men dog uskadede. I hin Egn gjorde denne forfærdelige Guds Dom et saa dybt Indtryk, at store Skarer vendte sig til den lutheriske Kirke, mange Spottere forstummede, og Pastorerne ikke længere saa voldsomt turde sætte sig imod det rene Evangeliums Prædiken og forfølge dets Disciple.

Luther siger, idet han fortæller denne Begivenhed: "Saaledes gaar det. Gud lader sig ikke spøge med i dette Stykke; han vil værne om sit Ord, eller han vil ikke være Gud. Saadanne Exempler skulde man vel mærke sig og betænke; thi

de ere baade stræffelige og trostelige: stræffelige for de ugudelige Foragtere af Guds Ord, men trostelige for de Gudsfrygtige, som elske og agte Evangeliets Lære. Men Verden agter Intet, hverken Guds Brede eller Barmhertighed."

Jesus lever.

"Jeg véd, at min Frelser lever, og den Sidste skal staa paa Støvet. Og naar de efter min Hud have afflidt dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kjød, hvilken jeg, jeg skal beskue for mig, og mine Dine skulle se, og ikke en Fremmed, endskjønt mine Nyrer ere fortærede i mit Kjød."

Dette var Hjobs Trost i al hans Nød, under alle hans svære Lidelser (Hi. 19, 25—27). Han forlader sig fast og vist paa sin Frelser Liv, idet han siger "Jeg véd" og dermed viser, at han har den Tro, der er en fast Overbevisning om de Ting, som ikke sees. Han tillegner sig sin Frelser Liv og Fortjeneste, idet han saa underligt siger: "Min Frelser". Ja, han véd, at fordi hans Frelser lever, derfor maa ogsaa han leve evindeligt, at fordi han opstaar ("staar paa Støvet"), derfor skal og maa hans skøbelige Legeme, som nu fortæredes af Bylber og Saar, herligen opstaa, og han af dette Kjød og med disse sine Dine, efterat denne Hud og dette Kjød i Døden er afflidt, hilses beskue Gud.

Det Samme "min Frelser lever" var ogsaa Luthers Trost, naar han var nedboiet. Han skrev det Ord "Vivi", "han lever" ofte med Kridt foran sig paa Bordet, ja paa alle Døre og Bægge. Da man spurgte ham om, hvorfor han gjorde dette, svarede han: "Jesus lever, og dersom han ei levede, saa vilde jeg ei ønske at leve en Time. Men fordi han lever, saa skulle vi ogsaa leve ved Ham, som han selv siger: "Jeg lever, og I skulle leve" (Joh. 14, 19)."

Gud give ogsaa dig, kjære Barn, Naade til at tro og vide dette, saa du i al Syndens og Dødens Nød maatte

hente Frelse og Liv fra den opstandne Jesus!

Opstandne Frelser! o giv du os
Den Salighed alle af Naade,
At Verdens Visdom og Spot til Trods
Vi tro paa den hellige Gaade:
Trods Dødens Møn,
Trods Vagt og Sten
Med Kjød og Ben
Du lever, os evig til Vaade!

Gaade.

Min Volig er i et Hus af Sten,
Der sover jeg useet og rolig;
Men fordres jeg ud, jeg er ei sen,
Rast springer jeg fra min Volig.
I Førstningen liden og svag jeg er,
Mig kan din Nåde betvinge;
Jeg dør, hvis en Draabe kommer mig nær,
Men feirer jeg, voxer min Vinge.
Hvis min stærke Broder han nærmer sig,
Saa skjælver hele Egnen for mig.

Svar paa "bibelske Spørgsmaal" i No. 3.

1) Sach. 11, 12, 13 2) Salme 22, 19. 3) Profeten Esaias i det 53de Kap.

Oplysning paa Gaaden i No. 3.

1) Luren; 2) Dreier. Det Hele: Lurendreier.

Bekjendtgjørelse.

Børneblad, 1ste og 2den Aargang in. bundet.

Vi have nu indbundet med Titellad Restoplaget af 1ste og 2den Aargang af Børneblad, og de kunne erholdes paa frit tilsendt efter følgende Priser:

1ste Aargang fuldstændig indb. 40 Cts.
Do. No. 2—12 med Titellad " 30 —
2den Aargang fuldstændig " 45 —

Bladets Agerter erholdes 10 pCt. Rabat og i Pakker paa over 10 Exemplarer 20 pCt. Rabat.

Da kun 100 Explr. findes af 1ste Aargang fuldstændig, 140 af 1ste Aargang No. 2—12 og 450 af 2den Aargang, anmodes de, der ønske indbundne Exemplarer, om strax at indsende Ordre.

Uf enkelte No. have vi endnu Exemplarer tilovers af 1ste og 2den Aargang, hvormed vi kunne tjene dem, der mangle saadanne. Ønskes derimod den hele Aargang, maa den herefter bestilles indbundet.

J. V. Frich
Dr. 151, La Crosse, Wis.